

net kan anlægge et andet skøn, og derfor også disse omgørelser.

Hr. Ole Vagn Christensen har nævnt en række konkrete situationer, og andre har også bidraget med konkrete eksempler, hvor de gældende regler tilsyneladende har haft en urimelig virkning. Dem kan jeg selvsagt ikke tage stilling til her, men vi er meget indstillet på at se på de mere konkrete sager.

Jeg er enig med hr. Ole Vagn Christensen i, at der også kan være behov for at se på administrationen af og sanktionerne i rådighedsreglerne, men jeg finder det mest hensigtsmæssigt, at en vurdering af netop det område indgår i arbejdet med evalueringen af arbejdsmarkedsreformen i 2005-udvalget. En række af de øvrige ønsker, der er rejst af hr. Ole Vagn Christensen, indgår allerede i kommissoriet for Sanktionsudvalget.

Så vil jeg afslutningsvis sige, at det fremgår af regeringsgrundlaget, at der skal arbejdes på en forenkling af dagpengesystemet. Hvis der, som nogle hævder, er mindre end ti personer her i landet, der kan alle reglerne og har indsigt i alle krinkelkrogene, er det klart, at der opstår en diskussion om retssikkerheden og måske navnlig retssikkerhedsfølelsen. Derfor er regeringen optaget af, at der sker en mærkbar forenkling af dagpengesystemet, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at det ikke er nogen nem øvelse.

Hver gang vi modtager beretninger eller redegørelser, hvori man taler meget stærkt for en forenkling af dagpengereglerne, ja, så hører det ikke til sjældenhederne, at vi dagen efter fra samme afsender bliver gjort opmærksom på en meget, meget, meget konkret problemstilling, som vi bør tage højde for, næste gang vi ændrer lovgivningen.

På baggrund af den debat, der har været i dag, og de indlæg, der har været fra partiernes ordførere, vil jeg se frem til en fordomsfri overvejelse af en revision af sanktionsreglerne, vel at mærke når rapporten fra udvalget foreligger.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne svare på det spørgsmål, som ministeren stillede, om, hvorfor det sidste punkt i forslaget til vedtagelse er med, nemlig spørgsmålet om arbejdsgivernes tilbagemeldingspligt. Det er det af den simple grund, at når direktoratet behandler en sag, er der tale om en ensidig brug af arbejdsgivernes oplysninger som doku-

mentation i sagen. Altså må der være en eller form for formalisering af den tilbagemelding, som arbejdsgiverne er pligtige til at give på f.eks. en jobsøgningsproces, og derfor hænger det sammen med sanktionssystemet, fordi det bliver brugt entydigt til at uddele de sanktioner, som jeg stadig mener er til stede i systemet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Dette blot for at bekræfte, at ministeren har ret i, at de 18 pct. er af samtlige sager, og det burde jeg måske nok have præciseret. Der, hvor direktoratet har den største fejlprocent i afgørelserne, er, når der er tale om forseelsessager, og det er jo sådan set det, vi har fokuseret på i dagens debat. Her ligger det altså på mellem 25 pct. og – for nogle få år tilbage – helt op til 42 pct. Det er i den størrelsesorden. Men af samtlige afgørelser er det korrekt, at det er 18 pct.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal først og fremmest kvittere for svarene fra arbejdsministeren, og så skal jeg i lyset af de meget ensartede meldinger i debatten, sådan som jeg synes, den er forløbet, meddele, at Socialdemokratiet ikke kan støtte det af Enhedslisten fremsatte forslag til vedtagelse.

Jette Gottlieb (EL):

Det er jo altid beklageligt, når man kan tælle sammen, at der ikke er et flertal for en handlingsanvisning i forbindelse med sådan en debat, som vi har haft i dag. Det betyder ikke, at jeg mener, debatten har været forgæves. Jeg synes, det er påfaldende, at samtlige ordførere rent faktisk hver især har haft eksempler på steder, hvor sanktionssystemet i dagpengesystemet ikke er tilfredsstillende set ud fra almindelige retspolitiske vurderinger og ud fra befolkningens retsfølelsesvinkel. Set i alle mulige sammenhænge er der åbenlyst mangler og åbenlyst steder, hvor det ikke fungerer.

Det, der kan synes lidt utilfredsstillende, er, at sagen bliver henvist til et udvalg, som ingen af os har kendskab til, hvis medlemmer vi ikke kender, og som vi ikke rigtig ved hvordan arbejder, fordi det er et ministerielt nedsat udvalg, det har ikke noget med Folketingets arbejde at gøre. Jeg synes stadig væk, det er en svaghed og temmelig beklageligt, at et sådant udvalg, som får, må man nok gå ud fra, betragtelig indflydelse på, hvordan reglerne vil blive